

V nemocnici mu pak páni
přesní jako strojek hrací
přivodili sladké spaní,
provedli mu operaci.

„Máme radost, že jsi celý!“
řekli mu hned máma s tátou,
když se vzbudil na posteli
s hlavou trošku hrbolatou.

„Pár dní si tu odpočineš
možná týden, možná více,
než tě pustí z nemocnice.“

„No jo, to se někdy stává,”
řek si Franta s povzdechem,
pomalu se rozkroučoval:
„Kdepak já to vlastně jsem?”

Musím zjistit, jak to chodí!”
Připadal si jako plavčík
velké nemocniční lodi.

„Tímhle zvonkem, tím se zvoní,
když mě hlava rozbolí.
Nebo když mi něco schází,
pití nebo cokoli.
Něco, co mi přijde vhod,
polštář nebo kapesníček
nebo když chci na záchod.“

Zazvoním a brzy ke mně
přijde jedna ze sesterček.“

„Sestřičky jsou milé paní,
které chodí v nemocnici:
přijdou mi vždy něco říci,
třeba něco pro zasmání.
Nosívají taky prášky,
měří teplotu a tlak.“

Někde mají k sestráům brášky,
s těmi je to zrovna tak.“

